

A jobboldal fegyveres puccs-kísérletei, a jobboldal megosztottsága s az egységes terv hiánya miatt alig reális. Még a jobboldali szempontból legoptimistább számítás szerint is ilyen puccs kimenetele, szemben a francia nemzet óriási többségével, alig biztató.

A Népfront győzelmének mérete a benne tömörülő pártok fegyelmétől, a vezetők taktikájától s becsületességétől függ; eredménye: egy új Franciaország, hisz a Népfront nem választási tömörülés. Céljai túlhaladják a parlamenti játékot. Igazi célja: a gazdag és művelt Franciaország kiragadása a 200 család kezéből. Célja: az elmulasztottak (1789, 1848, 1871) megvalósítása, — de nem papíron, hanem a valóságban.

(Páris)

Bajomi Endre

V I L Á G S Z E M L E

Az imperialista szakaszába jutott vilákapitalizmus egyenlőtlen fejlődése következtében nem valósíthatja meg Hilferding és reformista társainak álmát a „gazdasági demokráciáról” és „ultraimperializmusról”. A nemzetközi kapitalizmus csúcsteljesítménye, az egységes világpiac megszűnt és minden lokális, átmeneti javulás csak az általános válságon belül lejátszódó ciklikus válság megismétlődését készíti elő. A fejlett, monopolkapitalista államok két táborba sorakozva új harcot készítenek tehát vívni a Föld új felosztásáért, hogy helyzetüket a versenytárs rovására megjavítsák. A kibontakozó küzdelemben a fejlődés alacsonyabb fokán álló államok is bevonulnak, miközben fejlettségüknek és speciális helyzetüknek megfelelően a gazdasági mozgás politikai és kulturális vetülete, részleteiben más-más alakban jelenik meg a világ színpadán.

A történések előterében az a viszály áll, amely Anglia és Franciaország között játszódik le a világ mai felosztásával elégedetlen államok (Németország, Itália és Japán) offenzívájának visszaverése módjáról. Anglia számára veszélyeztetett tengerentúli érdekei bírnak elsődleges fontossággal, Franciaország számára a mai európai helyzet megszilárdítása. Nagybritannia főellensége ma Itália és Japán, Franciaországé Németország. Mialatt a két szempont összeegyeztetéséről folyik a vita a polgári demokrácia két európai vezetője között, a fasiszta-militarista rendszerre tért kielégítetlen versenytársak ügyes taktikával tolják mindinkább előre hadállásaikat. Ugy Németország, mint Itália és Japán előtörését nemcsak expanziójuk belső, eleven ereje hajtja, hanem a kínálkozó helyzetek kihasználásának könnyűsége is. Anglia és Franciaország birtokon belül van. A meglévő kockáztatása nehéz számukra. De fokozza habozásukat a háborúellenes, a polgári demokráciában inkább megnyilatkozható közvélemény állásfoglalása is. Ugy Angliában, mint Franciaországban széles tömegek állnak a „minden áron” való béke mellett. A munkásság vezetőinek többsége is rég elfelejtette 1793 forradalmi háborújának tanulságait, valamint Marx és Engels tanítását (*Polund Rhein* etc.) a történelmi fejlődés vonalában mozgó államok háborulnak jogosultságáról a regressziós államok támadása ellen. (Természetesen e tanítások mai alkalmazásának módja nem olyan egyszerű kérdés.)

Pedig a fasiszmus európai áradata, mely egy év előtt még előnteni látszott a kontinenst, elérte gátját. *Bulgáriában* visszacsúsznak, *Gyor-*

gyev-Velcsevék rendi-állam berendezkedését, legujabban pedig a lengyel rendi állam repedezik. Előrelátható volt, hogy Pilsudszky tekintélye nélkül nehéz idők következnek a lengyel „tekintélyállamra”. A szélső jobbot képviselő „nemzetidemokraták” támadásai Pilsudsky tanítványai, az „ezredesek csoportja” ellen egyre erőteljesebbé válik. Balfelől pedig — bár a Népfrent nem tudott kialakulni — a parasztpárt együtt harcol a szociáldemokráciával, mely viszont a szélsőballal tart érintkezést.

A múlt év októberében hivatalba lépett *Koscialkovski-Kriatkovski*-kormány a parasztság nyomasztó gazdasági helyzetén igyekszik némileg könnyíteni. Az agráradósságok konvertálását tovább folytatta, úgy hogy 1935 végéig az „Akceptációs-bank” már 272.977 konverziós egyezményt kötött 285.94 millió zloty adósságról. Ám ez csak pillanatnyi lélegzetvételt jelent. Komoly javulást az agrártermékek árának emelkedése hozna. A kormány áremelési kísérleteinek azonban — utját állja a fogyasztási képesség határa. Így a kormány az ipar ellen fordul, hogy az agrárrolló szárait összefűzze. Már az egész 1935-ös év a kartellek (mégpedig elsősorban a nagykereskedelmi kartellek) elleni rendszabályok jegyében folyt le. Az ipar elleni támadás (a lengyel közvetlen adók 85%-át a város szolgáltatja) következménye nemcsak a polgári ellenzék megerősödése, hanem a munkásság osztályharcának kiélesedése is, hiszen az ipar terheinek növekedését itt is rájuk hárították át. A sztrájkhullám emelkedett és márciusban pl. több, mint 100.00 textil-munkás sztrájkolt Lodzban és környékén. Legujabban pedig Krakkóban és Lembergben barrikád-harcokig fokozódó összecsapásokra került a sor.

A mezőgazdaságot az ipar ellen előnyben részesítő (nota bene: jelenleg is egész vidékek parasztjai éheznek a Polesiában), a kulákokat lekenyerezni akaró kormánypolitika azonban az iparban érdekeik tőkés ellenállását is kihívta, annál is inkább, mert a tőke nagyrészt külföldi. Lengyelország 1421 részvénytársasága közül több, mint az egyharmadát kitevő, 475 tőkéje részben külföldi, 1614 millió zloty értékben. Ezek közül 306 társaság tőkéjének több, mint fele idegen eredetű. A külföldi tőke több, mint negyede francia, közel egynegyede amerikai. A kőolajipar 85, a villamosipar 81, a bánya- és a kohó-ipar 74%-ban dolgozik külföldi tőkével. A külföldi tőkésnek nyomást gyakorolnak a kormányra, — elsősorban a franciák, miként az a zyradovi ipartelepek megvételi tárgyalásai során is kitűnt.

Ám politikailag is okuk van a franciáknak, hogy elégedetlenek legyenek Visztula-parti szövetségesükkel. *Beck* külügyi politikájának állandó kacérkodása Németországgal, érthetően idegesíti a Quai d'Orsayt. A lengyel kormány persze inkább rokonszenvezik az új német rendszerrel, mint Franciaország friss szövetségesével, a Szovjetunióval, bár különösebb németbarátságról túlzás lenne beszélni. Eddig a német közeledés hasznát csak a lengyelek látták: Hitler 10 évre biztosította nyugati határaikat és a német piac magas árai jól jöttek a lengyel mezőgazdasági termékeknek. De az éremnek másik oldala is van: a lengyel segítséggel világhatalommá fejlődő Németországtól ép' elég oka lenne tartani Lengyelországnak, a lengyel exportnövekedés árát pedig az ipar fizeti meg, a kompenzációs német iparcikkek beáradása következtében.

Valószínű tehát, hogy a lengyel-német barátság fái sem nőnek az égig, — különösen, ha az „ezredesek csoportja” kezéből jobb vagy bal felé csúszna ki a gyeplő.

Spanyolország most válaszuton áll: vagy visszakanyarodik a pol-

gári állam útjára, ami csak a választási győzelem feladása vagy erőszakos megsemmisítése után lehetséges, vagy előre kénytelen haladni a szocializmus felé. Ez utóbbira törekszik a szocialista párt vezére *Largo Caballero*, szemben a párt jobbszárnyát vezető *Indalecio Prieto*-val vagy a kettőjük közt ingadozó *Gonzales Pena*-val. Megtörténhet tehát, hogy szakadásra kerül a sor a szocialista pártban, de a többség kétség-telenül nem az 1934-ben külföldre szökő Prieto-t, hanem az otthonmaradt és elveiért szenvedő *Gaballerot* fogja követni. Kitűnik ez abból a harci készségből is, melyet a tömegek áprilisban a fasiszta államcsínyt megelőző általános sztrájk alkalmával mutattak, valamint a két munkás szakszervezet összeolvadása tényéből.

A fejlődés tempóját és részben irányát is, a földkérdés megoldása fogja meghatározni. A februári választási győzelemre a földnélküli parasztság önkényesen elfoglalta a nagybirtokosok földjeit és a választás másnapján az új Azana-kormány hivatalosan is bejelentette 50 ezer földmunkás földhöz juttatását. Ha a Népfront megtartja ígértét a földtelen parasztsággal szemben — és ez; a mai állam keretein belül aligha lehetséges — akkor a spanyol szocialisták győzelme bizonyos. A baloldal sikere és a fegyverkező *Gil Robles* veresége egyben szövetségese, Itália veresége is.

Mialatt a francia-blokkhoz számítható Lengyel- és Spanyolországban a baloldal erőgyarapodását látjuk, azalatt az angol-blokk két államában, Lettországból és Görögországból is a faszizmus láthatóan háttérbe szorul.

Lettországban az uralmon levő parasztpárt, a német nácik támogatta fasiszták és a szocialisták kettős nyomása alól 1934 májusában a diktatura kihirdetésével akart szabadulni. Rendi alkotmányt vezetett be, melynek betetőzéseül most áprilisban, *Ulmanisz*, a miniszterelnök-diktátor elfoglalta a lelépő *Kviezisz* köztársasági elnök helyét is. A korporációs átszervezés: azonban nem hozta meg a válság enyhülését, mert hiába kötött az agrárország Angliával kontingentálási egyezményt — az ottvai rendszer vámfalai mögé zárkozó angol piac csak részben vehette fel a lett agrártermékeket, de ugyanakkor érzékeny kárt okozott a fejlődésnek induló lett iparnak az angol ipartermékek behozatala. A lett kormány ezért most a régi rendhez való visszatérés: útját keresi.

Görögországban II. György király restaurációja helyreállította az alkotmányosságot. A Kondylis faszizmusától fenyegetett munkásság támogatta a korona ezirányú akcióját és segítette a szinte már kaleidoszkopszerűen váltakozó katonai csoport-uralmak eltávolításában. A monarchia visszaállítása ugyan édes-keveset segít az agrárválságban vergődő fölműves helyzetén, de egy szabadságjogokat tiszteletben tartó rendszer mégis nagyobb lehetőséget nyújt az élet terheinek elviselésére és megszüntetésére is. A restauráció külpolitikailag is a faszizmus veresége, mert György király angolbarát beállitottsága nem kis jelentőséggel bír Görögország földrajzi helyzete miatt a Földközi-tenger uralmáért folyó angol-olasz vetélkedésben.

A spanyol változás hatása különösen *Latin-Amerikára* nagy. Közép- és főleg Dél-Amerika mindenkor erősen reagált a spanyol eseményekre. 1931-ben a spanyol forradalom kitörésére Latin-Amerika is a régi diktátorok elűzésével felelt és a spanyol forradalom elakadása az Atlanti-óceán tulsó oldalán is újra a reakciót segítette nyeregbe. A spanyol forradalommal párhuzamosan fejlődik sok tekintetben a mexikói is.

Mexikóban 1910-ben egy hatalmas; méretű agrárrevolúció, (kimagasló alakjai *Pancho Villa* és *Emiliano Zapata*) megbuktatta *Diáz*

nagybirtokos-klerikális diktaturáját, mely a természeti kincsekben bővelkedő országot a jenki-imperializmusnak szolgáltatta ki. 1910-től 1917-ig tartott a mexikói forradalom főkorszaka, mikor is sikerült a reakciót legyőzni, mely később a forradalmárok jobbszárnyán talált menedéket. 1917 február 5-én hidették ki Queretarában az új alkotmányt, mely visszavonta az idegenek koncesszióit és elvileg a nagybirtok kisa-játítását mondta ki. Az alkotmány azonban csak papíron maradt: végrehajtásáért új harcok indultak. Miután az alkotmány szabotálói, *Carrazo* és *Obregon* gyilkos kéztől vesztek el. 1924-ben úgy látszott, hogy *Phitarco Elias Calles* elnöksége meghozza Mexikó nemzeti felszabadulását és népének földhözjuttatását. Calles tényleg szembeszállt a „dollarimperializmussal” s az egyház, a nagybirtokosság e szirtje ellen pedig heves harcot vezetett. 1928-ban távozott Calles az elnöki székből, de továbbra is Mexiko ura maradt. Utódai tőle függtek: a nem engedelmessékedő *Ortiz Rubiót* 1932-ben lemondásra kényszerítette.

Az 1931-es spanyol forradalom hatása alatt ismét fellángolt a nép földéhsége. A forradalom eddig mindössze a; lakosság 2.5%-át juttatta földhöz. A „Partido Nacional Revolucionario” két szárnya közt kiélesedtek az ellentétek. 102.881.607 hektárt, a megművelhető föld 83%-át, 13 ezer 444, fejenként 1000 hektárnál nagyobb gazdasággal rendelkező nagybirtokos tartotta kezében, kikkel szemben 3.600.000 a földnélküli paraszt. (A lakosság 70%-a). A nemzeti-forradalmi párt balszárnya földosztást ígért.

A jobbszárny mögött Calles állt, ki idővel a reakciós elemek fejévé vált. A balszárny *Cardenast* követte, ki 1934 decemberében vette át az elnökséget a Calles-párti *Rodrigueztól*. Calles 1935 júliusában szembe fordult *Cardenassal*, aki a parasztság földhöz juttatása végett egy „6 éves tervet” dolgozott ki. *Cardenas* mögé sorakoztak a tömegek, elsősorban *Canabal* kormányzó „vörös inges” miliciái. Calles meghátrált, de hívei azóta szervezkednek és felállították a „*Camisas Doradas*”, vagyis az „aranyinges” fasiszta miliciát.

Ez év elején *Cardenas* feloszlatta az aranyingeseket és; a munkásság támogatásával szilárdan tartja pozícióját. Calles áprilisi összeesküvésére, ennek repülőgépen történt kitoloncolásával felelt, főbb híveit pedig elfogatta.

A bukott Calles *Cardenast* szélső baloldalisággal vádolja. Ennek semmi alapja sincs. Az elnök nem tesz egyebet, mint óvatos, mérsékelt ütemben telepítéseket folytat a vadonban; a nagybirtokos földjén csak akkor, ha az hajlandó az adóérték 125%-án azt eladni. Egyébként sem rokonszenvezik a szélsőballal, miként azt megmutatta akkor, amikor a braziliai felkelés emigránsainak befogadását megtagadta.

A munkásság mégis támogatja *Cardenast*, mert ez tiszteli jogait és mert a nemzeti forradalom letéteményesét látja benne. Valóban a mexikói nemzeti öntudat kialakulása erős iramban történik. Az idegenek koncesszióit elvben visszavonták, a természeti kincseket nemzeti tulajdonnak nyilvánították, az egyház ellen engesztelhetetlen harc folyik. A kormány mindent elkövet a régi mexikói jelleg kihangsúlyozására, még vallási téren is visszatér az azték mithológia egyes jellegzetességéhez, ami tekintve, hogy a lakosság óriási többségét kitevő indiánság fele nem tud spanyolul, nem is olyan nehéz. Mexikó indiánországgá készül visszaalakulni.

A nemzeti öntudatosodás különben egész Latin-Amerikára jellemző. Ezek az államok nem hajlandók tovább túrni a nagyhatalmak fölényes eljárását velük szemben. Egyébként *Argentina*, *Brazília*: és *Chile* már

maguk is nagyhatalomnak számítanak. A világháború és a világválság megmutatták az uralkodó államok gyengéit és Latin-Amerikára az sem maradt benyomás nélkül, hogy adósságai fizetésének megtagadását semmiféle szokásos megtorlás nem követte. A világválság hulláma megjavította a nyerstermékek árait, ami kedvezően befolyásolja Latin-Amerika gazdasági életét. Felismerve a monokultura veszélyeit, Latin-Amerika kezdi elhagyni az egyoldalúan favorizált termékeket. (Brazília pl. a kávé mellett gyapottermesztésre tér át, Argentína búza és kukorica mellett gyapotra és petróleumra, stb.)

A latin-amerikai forradalmak egyébként még mindig a szokványos módon zajlanak le: egy-egy generális és klikkje önző céljaira használja fel a széles tömegek megváltási vágyát. Jellemző azonban, hogy a „népvezérek” ma már konkrét szociális programokkal kénytelenek jönni: így áll elő a sikeres forradalmak után valami keverék a nemzeti és szociális célkitűzésekből, amely csakhamar fasizmusba torkol. (Cuba, Brazília, Nicaragua, Paraguay, stb.)

Egész Latin-Amerika forrong azonban. A nagy brazilai felkelés *Carlos Prestes* vezetése alatt már izelítőt adott az anti-imperialista és szocialista célkitűzések összefonódásáról és *Vargas-ék*, ellenére a hajmeresztő kegyetlenséggel levert mozgalomnak, sem ülnek már a régi biztonsággal a nyeregben. A délamerikai forradalmi szervezetek felvették egymással a kapcsolatot: a brazilai „Aliansz” összeköttetésben áll az Uruguay-i „piros” párttal. *Grove* ezredes chilei pártja a perui A. P. R. A.-val stb. Venezuelában a meghalt vén diktátor, *Gomez* örökösei ellen fordul a népharag, Bolíviában az „igazi demokratákat” vezeti *Jose Villenova* a kormány ellen.

Latin Amerika mindenestre kikerült a „Coloso del Norte”, az U. S. A. imperializmusának fegyelmezése alól. Amióta 1934 nyarán Roosevelt, az új elnök elrendelte az Antillák feladását (csak Guantanamo szénállomást tartotta meg) és a „Platt Amendement”, ez örök szerződés törlését Kubán, azóta az U. S. A. mindenütt csak „békés áthatolásra” törekszik — de erre is csak keztyűs kézzel. Még pár év előtt elképzelhetetlen lett volna az a hang, amit Panama ütött meg az Unióval szemben, tavaly, az új csatornaszerződés megkötésekor. Latin-Amerika legkisebb állama: is egyenrangúnak érzi magát az Unióval és a nyári pánamerikai konferencia az amerikai Népszövetség tervbevett megalapításával ezt az egyenrangúságot dokumentálja már.

Mivel magyarázható a „dollár-imperializmus” e visszavonulása? A republikánus párt (Harding, Coolidge, Hoover) módszereinek elvetése nem csupán a demokrata párt elvéből fakad, hiszen még a pacifista Wilson elnök is fegyveresen interveniált Mexikóban. Az U. S. A. új latin-amerikai pártpolitikája a Csendes-óceán felé való fordulás következménye.

A Csendes-óceán az U. S. A. eljövendő hadszíntere. Ide koncentrálja erejét, hogy Japánnal vivjon meg, s ebben a harcában kényelmetlen lenne hátában az ellenséges szomszédság. (Japán csapatok partraszállása a mexikói Kaliforniában már évek előtt súlyos lidércnyomást okozott az U. S. A. vezérkarának) Japán az eljövendő ellenfél, mellyel szemben az U. S. A. még a Fülöp-szigeteket sem akarja annak akarata ellenére tartani. A Japánnal való megmérkőzés előkészületeihez tartozik az Aljeuták katonai támpontokkal való ellátása, ép' úgy, mint a: „Clipper”-gépekkel való légi közlekedés bevezetése Kalifornia és Kína között, ami két napra csökkenteti az utat a két kontinens között, Marx „jövő világtengere” fölöött.

Japán a február 25.-i katonai felkelés után a nyugalom képét mutatja. E csend azonban vihar előtti...

Február 25.-én néhány ifjú tiszt, komolyan véve a titkos tiszti egyesületekben elhangzott beszédeket az állam „elpuhult” vezetőiről, a magasrangú bürokratákról és nagytőkésekről, csapataival elfoglalta a minisztériumokat, hogy végezzen a kártékony politikusokkal. E felkelést szerencsésen liquidálták anélkül, hogy fegyvert kellett volna használni, ami a hadsereg széteséséhez vezethetett volna. De a tisztek akciója nem maradt hatás nélkül. A miniszterelnöki székbe a fasiszta „Kokuhonsa” tagja, *Hirota* került, a „Titkos Tanács” elnöke pedig a főfasiszta, *Hironuma* lett. A Kvantung-sereg főparancsnokául Ujedát nevezték ki, az 1932-es sanghaji támadás vezetőjét. A japán politikai élet észrevehetően jobb felé tolódott.

Mínthogy Hironuma pénzügyminisztere, *Baba* is csak adóemeléssel képes a haderő megnövekedett szükségletét kielégíteni (a pénzpiac már nem tud több kincstárjegyet felvenni), mínthogy a parasztság terhei nem csökkennek, hanem emelkednek, mínthogy az egyes vidékek termés katasztrófái is éreztetni fogják hatásukat, mínthogy az agrártermékek árát az olcsó munkabérek érdekében továbbra is alacsonyan fogják tartani, a parasztság a lakosság több, mint kétharmadának elégedetlensége tovább fog növekedni. A belső explóziótól való félelem az állam irányítóit ismét külpolitikai kalandok felé hajtani.

A támadás iránya adott: Bugude Nairamdacho Monggul Aral Glosz, azaz Mongol Néptanács Állam, közismerten: Külső Mongolia.

A Kvantung hadsereg különítményei egyre-másra követik el a határsértéseket a Mongol Köztársaság ellen. Az alkalmat Tokióban kedvezőnek látják: Európa önmagával van elfoglalva, ez U. S. A. az elnökválasztással — soká várni már nem lehet, mert az idő a Szovjetunió szövetségese. Az 1931-32-es főalkalmat már úgy is elszalasztották a későn győző Hitler hibájából! — A mongolok válaszul március 12.-én *Amor*, a végrehajtóbizottság elnöke és *Gendun* miniszterelnök, Tairov szovjetügynívóval aláírták a kölcsönös katonai; segítségről szóló szerződést: Blücher „távolkeleti vörösserege” is készen áll.

Sokan azt mondják, hogy Japán csak blöfföl, mert tisztában van a támadás nehézségeivel. A helyzet az, hogy Japán maga is kényszerhelyzetben van és így nem szabad ítélőképessége kristály tisztaságában bizni. Miképpen Mussolini sem külpolitikai célirányosságból, hanem szorult belső helyzete miatt menekült az abessziniai kalandba.

A távolkeleti viharfelhők egy része Kína felett gomolyog.

Kína csak földrajzi és nem államfogalom. Északon Hopei és Csahar függetlenítették magukat Japán védnökség alatt a központi kormánytól, délen Kanton és szövetségesei: Jünnan, Kveicsou és Kvangszi tartományok csak annyira tartanak vele, amennyire pontosan megkapják szubvenciójukat. És északnyugaton áll a harc a vörösökkel.

Mialatt Nanking a vörösökkel harcol, gazdaságilag helyzete egyre rosszabb. A földkérdést termelészövetkezetekkel próbálkozik megoldani, de e kísérlete tulajdonjogi viszonyokba ütközik. Sanszi kormányzója demagóg módon a földközösség bevezetését igéri, amelynek bevezetésére, hacsak nem maguk a parasztok csinálják — a mai kormányzat alig képes. A kormányzó addig is megelégszik a munkahadsereg felállításával.

A gazdasági válság, amely teljes erejével tavaly kapta: meg Kinát, nem enyhül. Az ezüstvalutáról való lemondás körüli nehézségek csak fokozzák. Éhínségek (Kiangszuban), árvizek növelik a nyomort. A Kuo-mintang belső egyenetlensége sem simul el: Vang-Csing-vei merénylőinek

tárgyalásán kiderült, hogy a tetteket két volt miniszter, Csen-Ming-hszü és Li-Csai-szum, a balszárny tagjai küldték ki. Feng-Jü-hsziang alvezére, a santungi kormányzó pedig a; napokban szintén alig kerülte ki az orgyilkos kezét.

Mialatt a Távol-Kelet bonyodalmai fokozódnak, a *Közel-Keleten* erős államszövetség van kialakulóban.

A mohamedán országok blokkja Törökországban *Irán* és *Afganisztán* 1935 novemberi egyezményével épült ki. Törökország és Irán közeledése még 1934-ből, Riza Pahlavi sah ankarai utazásának idejéből datálódik. Afganisztán csatlakozásával az egyezmény Genfben történt. Kemal Atatürk diplomáciai sikere, hogy az Iránnal állandó határviszályban élő Irák (Satt el Arab pártja) is csatlakozott februárban, megalkotva így a mohamedán államok négyes szövetségét. Bár Irák még angol bírákat alkalmaz és Baszrában, Bagdadban és Moszulban (az 1932-es brit szövetség következtében) az angol „Royal Air Force” repülőgépei állomásoznak már független állam és tagja a Népszövetségnek.

Figyelemre méltó, hogy márciusban Ibn Szaud is csatlakozott „Szaudye” nevében a: blokkhoz bagdadi utazása alkalmával. Hir szerint Jemen csatlakozása sem soká várta magára, sőt Transzjordániáról is beszélnek.

Az események jelentősége annál is nagyobb, mert ugy Szíriában, mint Palesztinában (ahol egy második Szezi-csatorna terve kísért) az arabok kemény harcban állnak a mandatárius hatalmakkal. A mohamedán blokk (mely a Szovjetunióval igen barátságos viszonyban áll), sulya a Közel-Keleten igen nagy és akciórádusza Indiáig ér el. Az új alakulat léte egyaránt kihat az alkotmányt váró India mohamedán világára, mint a Szinkiangban szovjet-védőszárny alatt keletkező Jugursztán, turk-birodalomra. De még fontosabb az a hatás, amit az önállóságért küzdő Egyiptomra gyakorol. (D. F.)

SZEMLE

VÁSZON, RIVALDA ÉS ANTENNADRÓT

Irgalom után esedezve, vedd magadra kopott és baráti gesztusból neked juttatott köpenyed, ó olvasó, ülj kisszakaszra, vagy indulj gyalogosan, hátha melléd szegődik a balga szerencse és siker koronázza utad. Tam-tamtól hangos a város, a fényreklámok érdeklődésed köréből kiszorítják az eget és amerre csak tekintesz félreérthetetlen jelenésektől kápráznak szemeid. Itt, az idő, hogy átvizsgáld a színházak és mozik műsorát, betekints a rádióműsorok programjába, ha már arra jelölt ki számalomraméltó minőségében a sors, hogy világunkat páráként befedő szellem kommentátorának kényszeredett társa légy.

Bukott színházak és haszonleső, lefetyelő mozik ideje ez, most öltözik át nagyherceggé a bonviván, most vesz magára iskolai formaruhát a nai-va, most bujik bankigazgatói zakóba a civil életben babcsuspájzt kolbásszal fogyasztó színész, most ordít a kellékes, most tépi haját a szerző, annak a láttán, hogy egy szót kihúzták márványbavésendő szövegéből. Most gyülekezik a közönség, itt van a város apraja-nagyja, már legalább